

Liwayway

*Isang Manghahayag ng Presensya
ni Cristo*

Ang Magasin ng Bukas

Agosto 2026

Talaan ng mga Nilalaman

PANGUNAHING ARTIKULO	2
ANG SIMBAHAN - BAHAGI 2 NG 2.....	2
PAG-AARAL NG BIBLIYA	18
SI JESUS AT SI TOMAS	18
ANG UNANG KRISTIYANONG MARTIR	21
NAGSALITA SI PABLO SA MGA TAO	24
PINAPAALABANGAN NI PABLO SI TIMOTEO	27
SI LYDIA, ISANG NAGBEBENTA NG KULAY-LILA	30
KRISTIYANONG BUHAY AT DOKTRINA	34
MGA PANANAW MULA SA PANGINOON.....	34

Sumabay sa iyong Bibliya!

Ang Simbahan - Bahagi 2 ng 2

***"At [si Cristo] ang ulo ng katawan, ang iglesia:
siyang pasimula, ang panganay sa mga patay;
upang sa lahat ng bagay siya ang mauna."
Colosas 1:18***

Sa unang bahagi ng ating pagtalakay sa paksa, "Ang Iglesia," na lumabas sa isyu ng magasin na The Dawn noong nakaraang buwan, tinalakay natin ang makasulatang kahulugan ng salitang "iglesia," kung paano ito nabuo kasunod ng Unang Pagparito ni Jesus, at ang mga kinakailangan upang maging kasapi. Tinalakay rin natin kung ano ang ibig sabihin ng "nabinyagan kay Cristo," ang simbolo ng binyag sa tubig, at ang organisasyon ng iglesia ayon sa Biblia.

Sa isyung ito ng buwang ito, magbibigay kami ng karagdagang pagninilay sa paksang ito. Kabilang sa mga mahahalagang paksa na tatalakayin sa mga susunod na pahina ang: Ang papel ng labindalawang apostol at iba pang mga lingkod ng simbahan; ang misyon ng simbahan; at ang makalangit at makalupang yugto ng plano ng Diyos para sa kaligtasan ng buong sangkatauhan mula sa kasalanan at kamatayan sa pamamagitan ni Cristo.

Labindalawang Apostol

Sa banal na kaayusan, ang buong iglesia, simula sa Pentekostes, ay paglilingkuran ng labindalawang apostol na hinirang ng Diyos. (Pahayag 21:10,14;

Efeso 2:19,20) Alinsunod dito, pinili ni Jesus ang labindalawang indibidwal upang makasama niya sa kaniyang ministryo upang sila'y makatanggap ng personal na pagsasanay at pagtuturo mula sa kaniya. Sila ay sina Pedro, Andres, Santiago, Juan, Felipe, Bartolomeo, Tomas, Mateo, Santiago na anak ni Alfeo, Tadeo, Simon, at Hudás. Mateo 10:2-4

Si Judas, gaya ng ating nalalaman, ay napatunayang di-matapat, at ipinahihiwatig ng mga Kasulatan na si Pablo ay pinili ng Panginoon upang punan ang kanyang puwesto. Nalaman natin sa Gawawa 1:23-26 ang pagsisikap ng labing-isang apostol na natira na pumili ng isa upang punan ang puwesto ni Judas. Pinili nila si Matías. Gayunpaman, isinagawa ang aksyong ito bago pa man nila matanggap ang Banal na Espiritu, at walang ebidensya na pinagkalooban ng Panginoon ang kanilang pinili. Hindi na muling lumitaw ang pangalan ni Matías pagkatapos nito.

Ang salitang apostol [Griyego: "apostolos"] ay nangangahulugang "ang sinugo," isang delegado o sugo ng Ebanghelyo. Mula sa malawak na pananaw na ito, ang bawat Kristiyano ay isang apostol, sapagkat tayong lahat ay "mga sugo ni Cristo." (2 Corinto 5:20) Sa katunayan, ang salitang Griyego na "apostolos" ay ginamit sa Bibliya na tumutukoy sa iba pang mga indibidwal bukod sa labindalawang piniling apostol. (Juan 13:16; Filipos 2:25) Gayunpaman, hindi nito ibig sabihin na inokupa nila ang parehong mataas na posisyon ng awtoridad sa kongregasyon na ibinigay ng banal na pagtatalaga sa mga espesyal na pinili ng Panginoon.

Sa Juan 17:12 tinutukoy ni Jesus ang labindalawang apostol na hinirang ng Diyos bilang yaong mga ibinigay sa kaniya ng kaniyang Ama sa langit. Hindi pinili ng mga natatanging apostol na ito ang isa't isa para sa posisyon, kaya wala silang awtoridad na piliin si Matías upang palitan si Judas. Gaya ng paghirang ng Panginoon sa iba, gayon din naman sa kaniyang sariling panahon at paraan pagkatapos ng kaniyang pagkabuhay na mag-uli, hinirang niya si Pablo at binigyan siya ng awtoridad bilang isa sa labindalawa.

Ang labindalawang apostol ay higit pa sa mga tagapangaral lamang ng Ebanghelyo. Sila ay himalang pinagkalooban ng inspirasyon ng Banal na Espiritu na nagbigay-daan sa kanila upang magsalita at magsulat ng mensahe ng Banal na Salita ng Diyos nang may awtoridad at katumpakan. Ang kanilang salita ay, at hanggang ngayon ay, isang banal na mensahe para sa bawat Kristiyano. Dahil sa makapangyarihang katungkulan ito na kanilang hinahawakan sa organisasyon ng simbahan, ang ganap na simbahan ay inihahalintulad sa isang lungsod. Ang simbolikong lungsod na ito ay ipinakita na may labindalawang batong pang-saligan at sa mga batong ito ay nakasulat ang mga pangalan ng "labindalawang apostol ng Kordero." Pahayag 21:14

Iba pang mga Alipin

Sa Efeso 4:11, ipinaalam sa atin ni Apostol Pablo na naglaan ang Panginoon ng iba pang mga lingkod sa iglesia. Bukod sa mga apostol, naglaan Siya ng mga propeta, mga ebanghelista, mga pastor, at mga tagapagturo. Tinawag ni Pedro ang mga manunulat ng Lumang Tipan bilang "mga banal na propeta" ng

Diyos. (2 Pedro 3:2) Nagsulat sila ayon sa kanilang "ginanyak ng Espiritu Santo," kaya't dapat tanggapin ng Kristiyano ang kanilang salita, gaya ng sa mga apostol, bilang may awtoridad. 2 Pedro 1:21

Ngunit nang gamitin ni Pablo ang mga propeta bilang mga lingkod sa iglesia, ginamit niya ang termino sa mas malawak na kahulugan, na inilalapat ito sa mga pampublikong tagapagpaliwanag ng Ebanghelyo. (1 Corinto 12:28; Efeso 4:11; Mga Gawa 11:27,28; Mga Gawa 15:32; Mga Gawa 21:10,11) Ang mga propeta, ebanghelista, pastor, at tagapagturo na ito ay lahat ng mahahalagang lingkod sa simbahan, ngunit hindi sila hinimok ng Diyos gaya ng labindalawang apostol, at hindi rin sila hinirang sa parehong himalang paraan gaya ng mga apostol.

Ang pahayag sa Bagong Tipan na "nag-orden ... ng mga matatanda sa bawat kongregasyon," ayon sa tekstong Griyego, , ay mas wasto na tumutukoy sa "pag-unat ng kamay," gaya ng sa pagboto. (Gawa 14:23) Ang malinaw na ipinahihiwatig nito ay ang mga mas mababang lingkod ng kongregasyon, kapwa mga matatanda at mga diyakono, ay dapat halal sa pamamagitan ng boto ng kongregasyong kanilang paglilingkuran.

Ang salitang "matanda" sa Kasulatan, na makikita rin sa talata sa itaas, ay karaniwang tumutukoy sa mga lalaking naglilingkod sa simbahan sa espiritwal na paraan. Ang pastor, guro, ebanghelista, o propeta bilang pampublikong tagapagpaliwanag ay sakop ng pangkalahatang tawag na "matanda." Ang salitang Griyego na "presbuteros," kung saan ito isinalin sa Gawa 14:23, ay nangangahulugang isang taong hinog. Sa simbahan, inilalarawan nito ang isang

kinikilalang matatag sa pananampalataya at hinog sa espirituwal na karanasan.

Ang salitang "obispo" ay ginagamit din sa Bagong Tipan at inilalapat sa mga lingkod na lalaki na hinirang ng simbahan. Ang salitang Griyego na "episkopos", kung saan ito isinalin, ay nangangahulugang "superintendente" o "tagapangasiwa." Ang lahat ng mga matatanda ay nararapat, ayon sa pagkakataon at kakayahan, na maging mga tagapangasiwa sa simbahan. Tungkulin nila ang magbantay sa kawan ng Diyos at alagaan ang mga pangangailangan nito, lalo na sa espirituwal na aspeto. 1 Timoteo 3:1,2; Tito 1:7

Ang salitang "diakono" ay lumilitaw din nang ilang beses kaugnay ng mga kaayusan ng Maagang Simbahan. Ito ay salin ng salitang Griyego, "diakonos", na ang ibig sabihin ay "gumawa ng mga lakad," o "maglingkod." Sinasabi sa Kasulatan na ang mga diyakono ay "mga lalaking may mabuting patotoo, puno ng Espiritu Santo at karunungan," na hinirang upang tumulong sa mga materyal na pangangailangan ng simbahan. Ang mga unang hinirang ay nasa simbahan sa Jerusalem. Mga Gawa 6:2-4; 1 Timoteo 3:8-13

Ang mga kwalipikasyon sa Kasulatan para sa mga nararapat na mahalal ng isang kongregasyon upang maglingkod bilang mga matatanda, o mga obispo, at mga diyakono, ay itinakda ni Pablo sa 1 Timoteo 3:1-13. Sa mga kwalipikasyong ito, ang pahayag na "may kakayahang magturó" ay nagpapahiwatig ng wastong pag-unawa sa Katotohanan ng plano ng Diyos na itinaturo sa Bibliya. Anumang grupo ng mga inihandog na mananampalataya, malaki man o maliit, na may mga kapatid na tumutupad sa mga

kwalipikasyong ito, ay pinahihintulutan ng Kasulatan na ihalal sila sa mga ministryong ito. Kapag nagawa ito, ang mga pagtatalaga ay kinikilala ng Panginoon.

Pinatunayan ng Kasulatan na hindi kailangang tumingin ang anumang grupo ng mga Kristiyano sa isang punong simbahan para sa awtoridad na maghalal ng mga lingkod, magdaos ng mga pulong, at isagawa ang gawain ng Panginoon. Gayundin, hindi kailangang malaki ang mga kongregasyon upang magamit ang kanilang kalayaan sa ganitong paraan. Ang tala sa Bibliya ay marami sa mga simbahan, o grupo ng mga Kristiyano, noong mga araw ng mga apostol ay naorganisa sa mga tahanan ng mga mananampalataya at doon ginanap ang kanilang mga regular na pulong. (Roma 16:5; 1 Corinto 16:19; Colosas 4:15) Ganoon din ang nagagawa ngayon. Ngayon, gaya ng noong nakaraan, sagana ang pagpapala ng Panginoon sa mga nakakakita ng iba na maaari nilang makipagtulungan bilang isang grupo—o, ayon sa kahulugan ng Kasulatan, isang simbahan. Maaari nilang halalin ang kanilang sariling mga lingkod sa pamamagitan ng simpleng pag-unat ng kamay. Hindi kailangan ang talaan ng mga miyembro, at hindi rin ito pinahihintulutan ng Kasulatan.

Walang masyadong nakasaad sa Bibliya tungkol sa kalikasan ng mga pagtitipon na ginaganap ng iba't ibang grupo sa Maagang Simbahan. Tiyak na ang mga apostol at iba pa, paminsan-minsan, ay nangaral. Gayunpaman, maaaring magkaroon ng kapaki-pakinabang na mga pagtitipon kahit na walang sinumang kwalipikado para mangaral. Napakakatulong ng mga pagtitipon para sa pag-

aaral ng Bibliya (), maging ito man ay paksang-aralin o kontekstwal, kung saan ang lahat ng naroroon ay may pagkakataong ipahayag ang kanilang mga saloobin at magtanong. Ang isang matanda, kung may naihalal, ay dapat maglingkod upang panatilihin maayos ang pag-aaral. Ang mga pagpupulong para sa panalangin, papuri, at patotoo ay espiritwal ding kapaki-pakinabang sa mga taimtim na nagsusumikap na makilala at gawin ang kalooban ng Diyos.

Ang Misyong ng Simbahan

Ang kasalukuyang misyon ng simbahan ay tatlong-bahagi. Una, ito ay para sa pagpapakumpleto [Griyego: ganap na paghahanda] ng mga banal para sa hinaharap na gawain ng paglilingkod. (Efeso 4:12,13) Pangalawa, ito ay upang paunlarin sa bawat miyembro ang mga bunga at biyaya ng Kristiyanong pagkatao. (Galacia 5:22,23; 2 Pedro 1:5-8) Pangatlo, ito ay upang maging saksi ng Diyos sa mundo tungkol sa kaharian ni Cristo na puno ng pagpapala na ngayo'y napakalapit na. Mateo 24:14

Sa unang bahagi ng ating pagtalakay sa paksang ito, napansin natin ang mga salitang ito ni Jesus kay Pedro: "Sa batong ito ay itatayo ko ang aking kongregasyon." (Mateo 16:18) Ang bagay na "itinayo" sa takdang panahon ay naaabot ang kasakdalan. Hindi nasa plano ng Diyos na ang "pagtatayo" ng kongregasyon ay magpapatuloy magpakailanman. Kaya hindi ito kaso na ang lahat ng makakamit ng kaligtasan sa pamamagitan ni Cristo ay magiging mga miyembro ng kongregasyon. Ang mismong kahulugan ng salitang iglesia [Griyego: "ekklesia"] ay "isang pagtawag palabas," at ito ay salungat sa konseptong ito ng

layunin ng Diyos sa kasalukuyan. Ang iglesia ay "inawag palabas" mula sa mundo. (1 Corinto 1:26; 1 Pedro 2:9) Magiging "ilan" lamang ang bilang nito, isang "maliit na kawan." (Mateo 7:13,14; Mateo 22:14; Lucas 12:32) Hindi plano ng Diyos na baguhin ang mundo sa pangkalahatan hanggang sa pagdating ng kaniyang ipinangakong kaharian. Mateo 6:10

"Ikaw ang Cristo," ang patotoo ni Pedro, "ang Anak ng buhay na Dios." (Mateo 16:16) Ang pahayag na ito ay nag-ugnay kay Jesus sa mga pangakong Mesiyas ng Lumang Tipan at nagpapahiwatig na wasto nang nakilala ni Pedro sa kay Jesus ang siyang sinugo ng Dios upang tuparin ang mga pangakong iyon. Upang malinaw na makita ang buong banal na layunin sa pamamagitan ng simbahan, mahalagang tandaan ang mga pangako ng Lumang Tipan tungkol kay Cristo; sapagkat ang simbahan ay tinawag mula sa mundo upang makiisa sa kaniya sa pagtupad ng mga pangakong iyon. Sinabi ng Diyos kay Abraham, "Sa iyong binhi ay pagpapalain ang lahat ng mga bansa sa lupa." (Genesis 22:18) Sa Galacia 3:16 ipinaalam sa atin ni Pablo na ang "binhi" ng pangako ay si Cristo. Nagbibigay pa ang apostol ng karagdagang impormasyon tungkol sa binhi ng pangako. Sa Galacia 3:27 at 29 mababasa natin, "Ang lahat sa inyo na nabinyagan kay Cristo ay nagsuot kay Cristo. ... At kung kayo ay pag-aari ni Cristo, kayo nga ang inapo ni Abraham, at mga tagapagmana ayon sa pangako." Narito ang walang-alinlmang patunay na ang mga yaong, sa pamamagitan ng buong paglalaan upang gawin ang kalooban ng Diyos, ay nagiging mga miyembro ng iglesia, na siyang katawan ni Cristo, at nanatiling tapat

hanggang sa kamatayan, ay magiging bahagi ng ipinangakong "binhi" na sa pamamagitan nito'y pagpapalain ang lahat ng tao. Pahayag 2:10

Ang pagtatatag ng simbahan ay hindi ang pagtatapos ng layunin ng Diyos para sa mga anak ng tao. Ito ay simula pa lamang ng kaniyang plano na pagpapalain ang sangkatauhan. Sa Santiago 1:18, sinasabi sa atin na ang iglesia ay isang "uri ng unang bunga" ng mga nilikha ng Diyos. Ginagamit din ang pahayag na ito sa Pahayag 14:4, at ito ay inilalapat sa mga nakikisama sa langit kay Cristo Jesus, ang "Kordero," sa simbolikong Bundok ng Sion, ang makalangit na yugto ng kaharian ng Diyos. Pahayag 14:1; Hebreo 12:22,23

Sa ika-15 kabanata ng 1 Corinto, malinaw na ipinunto ni Pablo na ang pag-asa ng buhay para sa kapwa simbahan at mundo ay nakasalalay sa muling pagkabuhay ng mga patay. Kung walang muling pagkabuhay ng mga patay, iginiit niya, "ang mga nakatulog kay Cristo ay napahamak na rin." (1 Corinto 15:18) Gayunpaman, binigyan niya tayo ng katiyakan ng pagkabuhay na mag-uli at ng pagkakataon para sa lahat na magkamit ng buhay na walang hanggan, na sinasabi, "Sapagkat kung sa Adan ang lahat ay namatay, gayon din naman sa Cristo ang lahat ay bubuhayin." 1 Corinto 15:22

Pagkatapos ay ipinakita ni Pablo na may tiyak na kaayusan, o pagkakasunod-sunod, sa muling pagkabuhay. "Bawat isa sa kaniyang sariling kaayusan: si Cristo ang mga unang bunga; pagkatapos ay ang mga kay Cristo sa kaniyang parating." (1 Corinto 15:23) Ang tinutukoy na "unang bunga" ay ang iglesia. Kasunod nito, ang mas wastong pagsasalin ng tekstong Griyego ay,

"Pagkatapos, ang mga [lahat na hindi bahagi ng iglesia, ayon sa kanilang sariling kaayusan] na magiging kay Cristo sa panahon ng kanyang presensya." Ang salitang "pagparito" sa talataing ito ay isinalin mula sa salitang Griyego na "Parousia", na ang ibig sabihin ay "presensya". Ito ay tumutukoy sa isang libong taon ng kaharian ni Cristo kung kailan siya at ang kaniyang iglesia ay maghahari upang wasakin ang kasalanan at kamatayan at bigyan ang buong sangkatauhan ng pagkakataong tanggapin ang kaloob ng buhay na ibinigay ng kaniyang ipinagkalubog na dugo.

Malinaw ang karagdagang pahayag ni Pablo na kasunod nito: "Pagkatapos ay darating ang wakas, kung kailan iaarok niya ang kaharian sa Diyos, sa Ama; kung kailan wawakasan niya ang bawat pamumuno, bawat kapangyarihan at bawat kapuwersaan. Sapagkat kailangan siyang maghari hanggang mailagay niya ang lahat ng kaaway sa ilalim ng kanyang mga paa. Ang huling kaaway na lipulin ay ang kamatayan." (1 Corinto 15:24-26) Ito ang dakila at pinakahuling layunin ng Diyos na matutupad sa pamamagitan ni Cristo at ng iglesia—ang pagpapala ng "pagkatapos" na aabot sa buong sangkatauhan kapag nakumpleto na ang pagtatayo ng iglesia.

Makakataas at Makalupa

Sa kanyang aral tungkol sa muling pagkabuhay, inihahayag ni Pablo na ang ilan ay makakatanggap ng makalangit na katawan, at ang iba naman ay makalupang katawan—ang nagpapasiya sa bawat kaso ay ang uri ng "buto" o "hubad na butil" na itinatanim. (1 Corinto 15:37,38) Ang "ito" o "hubad na butil" na tinutukoy ni Pablo ay simpleng

pagkakakilanlan, ang kabuuan ng mga kaisipan at pagkatao ng isang tao sa buong buhay niya.

Yaong mga lubos na nakalaan sa paggawa ng kalooban ng Diyos, at inilibing kasama ni Cristo sa sakripisyong kamatayan, ay bibigyan ng isang "celestial," o makalangit na katawan sa kanilang pagkabuhay na mag-uli. (1 Corinto 15:40) Nakasalalay ito sa kanilang paglalakad sa "kabaguhan ng buhay" sa natitirang mga taon ng kanilang kasalukuyang buhay sa lupa. (Roma 6:4) Sa kanilang paglalakbay sa lupa, natutong itutok ang kanilang "puso sa mga bagay na nasa itaas;" makalangit ang kanilang pag-asa; sa pamamagitan ng pananampalataya ay simbolikong nakikipagtira sila kay Cristo "sa makalangit na mga lugar." (Colosas 3:2; Efeso 1:3) Kaya, habang nasa laman pa, "nagtatanim" sila ng makalangit na pagkatao. Sa muling pagkabuhay, tatanggap sila ng gantimpalang makalangit.

Karamihan sa mga tao, gayunpaman, ay hindi interesado sa mga espirital na bagay. Hindi nito sinasabing sila ay masasama. Karamihan sa kanila ay hindi. Mahal nila ang mabubuting bagay sa lupa dahil sila ay nilikhang tao, mga nilalang na lupa, at hindi sila pinapahamak ng Diyos dahil hindi sila naghahangad ng makalangit na mga bagay. Ayon sa likas na kaayusan ng mga bagay, ang mga ito, sa kamatayan, ay "nagtatanim" ng lupaing pagkatao, at bilang resulta ay muling bubuhayin mula sa mga patay bilang mga tao, na may "lupaing mga katawan." 1 Corinto 15:40

Tungkol sa muling pagkabuhay ng iglesia, na inilarawan sa Pahayag 20:6 bilang "unang pagkabuhay," ipinaliwanag ni Pablo, "Ito'y itinanim

sa pagkabulok; ito'y binubuhay na hindi nabubulok. Ito'y itinanim sa kahihyan; ito'y binubuhay na may kaluwalhatian. Ito'y itinanim sa kahinaan; ito'y binubuhay na may kapangyarihan. Ito'y itinanim na natural na katawan; ito'y binubuhay na espiritwal na katawan." 1 Corinto 15:42-44

Dito idinagdag ni Pablo, "May likas na katawan, at may espiritwal na katawan." (1 Corinto 15:44) Sa madaling salita, nais niyang maunawaan natin na sa paglalarawan ng pagbabago ng kalikasan na mararanasan ng mga lalahok sa "unang pagkabuhay," hindi niya ipinahihiwatig na sila lamang ang muling mabubuhay mula sa mga patay, sapagkat ang buong sangkatauhan ay muling mabubuhay mula sa kamatayan, kundi sila lamang ang magkakaroon ng likas, makalupa, at makataong mga katawan.

Ipinagpapatuloy ni Pablo ang kanyang aral, na sinasabi, "Ang unang tao ay mula sa lupa, lupaing nilalang: ang ikalawang tao ay ang Panginoon mula sa langit. Kung paanong ang lupaing nilalang [yaong mga namamatay na may mga pag-asa at pagnanasa ng tao], gayon din naman ang mga lupaing nilalang [sa muling pagkabuhay]: at kung paanong ang langitnang nilalang [yaong mga naglalagay ngayon ng kanilang pagmamahal sa mga bagay na makalangit], gayon din naman ang mga langitnang nilalang [sa muling pagkabuhay]." 1 Corinto 15:47,48

Pinagtapos ni Pablo ang aral na ito tungkol sa muling pagkabuhay, sa pagsasabing, "Ang nabubulok na ito ay dapat magsuot ng hindi nabubulok, at ang may kamatayang ito ay dapat magsuot ng kawalang-kamatayan. Kaya naman, pagka-suot ng hindi

nabubulok ang nabubulok na ito, at ng kawalang-kamatayan ang may kamatayang ito, kanita'y matutupad ang sinasabing salita na nasulat: Ang kamatayan ay nilamon ng tagumpay. O kamatayan, nasaan ang iyong tuka ng ? O hukay, nasaan ang iyong tagumpay?" 1 Corinto 15:53-55

Sa gayon, sa ilang salita, inilalahad ni Pablo ang parehong pag-asa ng iglesia at pag-asa ng mundo. Ang pag-asa ng muling pagkabuhay ng iglesia ay "kaluwalhatian at karangalan at kawalang-kamatayan." (Roma 2:7) Walang taong likas na may kamatayan. Ito ay isang gantimpala na ibibigay sa mga tapat na sumusunod sa mga yapak ni Cristo hanggang sa kamatayan. Sa Pahayag 2:10 mababasa natin, "Maging tapat ka hanggang sa kamatayan, at ibibigay ko sa iyo ang korona ng buhay."

Ang pagtawag at paghahanda sa mga ito para sa katuparan ng maluwalhating pag-asang ito sa unang pagkabuhay ay naging gawain ng Diyos sa pamamagitan ng Banal na Espiritu sa kasalukuyang kapanahunan mula nang Pentekostes. Ipinaliwanag ni Pablo, gayunpaman, na kapag natupad na ito, at ang huling miyembro ng simbahan, o "katawan," ni Cristo ay pumasok na sa kaluwalhatian, saka darating ang panahon para sa katuparan ng mga maluwalhating pangako ng Lumang Tipan tungkol sa pagkawasak ng kamatayan: "O kamatayan, nasaan ang iyong tuka? O hukay, nasaan ang iyong tagumpay?" 1 Corinto 15:55; Isaias 25:8; Oseas 13:14

Si Pablo, sa pagkuha ng sipi mula kina Isaias at Oseas, ay tiniyak sa atin ang banal na layunin na wasakin ang dakilang kaaway ng tao, ang

Kamatayan, at ang libingan. Ang salitang "libingan," gaya ng ginamit sa Oseas 13:14, ay salin ng salitang Hebreo na "sheol," at katumbas ng salitang Griyego na "hades" sa Bagong Tipan. Ang mga salitang ito ay isinalin bilang "libingan" at "impiyerno" sa iba't ibang lugar, ngunit ang kahulugang ipinahihiwatig nila, lalo na ang salitang "libingan," ay tumutukoy lamang sa kalagayan ng kamatayan, o pagkalimot, hindi isang literal na lugar ng paghihirap. (Eclesiastes 9:10; Awit 115:17; Mga Gawa 2:31) Kaya, nauunawaan natin ang banal na layunin para sa sangkatauhan na tinukoy ni Jesus nang sinabi Niya na ang "mga pintuan ng impiyerno"—ang libingan, ang kamatayan—ay hindi magwawagi laban sa simbahan. Mateo 16:18

Anong kahanga-hangang katiyakan! Sa buong paghahari ng kasalanan at kamatayan, patuloy na kinuha ng impierno—ang libingan o sepulkro—ang mga biktima nito, ngunit sa Pahayag 1:18 sinasabi sa atin ni Jesus na taglay niya ang "mga susi" ng impierno. Binili niya ang mga susing ito, ang karapatang buksan ang mga pintuan ng impierno, sa pamamagitan ng sarili niyang kamatayan bilang Manatubos ng tao. Kapag ganap nang naitayo ang kaniyang kongregasyon, makikipag-ugnayan ito sa kaniya sa pagbibigay ng mga ipinangakong pagpapala ng buhay sa buong sangkatauhan.

Ang katotohanang sa kasalukuyan ay patuloy na napakaraming milyon ang pumapasok sa kamatayan, sa impiyerno ng Bibliya, ay hindi sila tatanggihan ng mga pagpapalaing ito. Hindi nanaig ang mga pintuan ng impiyerno laban kay Cristo; hindi rin ito mananaig laban sa kaniyang iglesia; hindi rin ito mananaig laban sa natitirang bahagi ng

mundo; at hindi rin ito mananaig laban kay Adan at sa lahat ng namatay mula pa kay Adan. Sa pamamagitan ng banal na kapangyarihan, malalagay nang maluwang ang mga pintuan na ito, at palalayain ang lahat ng bihag ng Kamatayan! Isaias 42:7; Isaias 49:9; Isaias 61:1; Lucas 4:18

Ito, kung gayon, ang magiging hinaharap na gawain ng simbahan. Napakadakila ng gawaing ito! Anong malaking insentibo ito ngayon upang maging tapat sa Panginoon. Walang mas dakilang kapayapaan o kagalakan na maaaring maranasan ng sinuman kaysa sa nagmumula sa pagkakaisa sa Ama sa Langit, at sa pamumuhay ng isang buhay na lubos na debosyon sa kaniya. Tunay nga, may mga pagsubok, ngunit gaya ng paalala ni Pablo sa atin, ang mga ito ay sa katotohanan ay "magagaan na kapighatian" na tumatagal "sa isang saglit lamang," kapag inihambing sa "walang hanggang bigat ng kaluwalhatian" na ipinangako ng Panginoon. 2 Corinto 4:17,18

Isang pinagpalang pribilehiyo na mabibilang sa mga "hinango," ang simbahan, sa kasalukuyang panahon. Tunay ngang pinagpapala ng Diyos ang kaniyang bayan, lalo na sa pagbubunyag sa kanila ng mga kagandahan ng kaniyang plano ng kaligtasan. Napakalaking pasasalamat natin na sa pamamagitan ni Cristo at ng kaniyang iglesia ay magkakaroon ng pagkakataon ang buong mundo na magalak sa mga biyayang inihanda ng Panginoon para sa kanila—mga biyaya ng pagpapanumbalik, gaya ng inilarawan ni Pedro, "na sinalita ng Diyos sa pamamagitan ng bibig ng lahat ng kaniyang banal na propeta mula pa noong pasimula ng mundo." Gawa 3:21

Sa pagtingin sa magkakaugnay at mapagmahal na plano ng kaligtasan ng Diyos para sa kapwa simbahan at mundo, na sa pamamagitan nito'y ang ilan sa mga kagandahan ay naipahayag na sa atin sa Kanyang Salita, lubos nating mauunawaan at maipapahayag ang damdamin ng dakilang Apostol Pablo nang isinulat niya: "Oh, kay sagana ng kayamanan, karunungan, at kaalaman ng Diyos! Gaano kalayo ang pag-iisip ng Diyos sa atin! Sapagkat sino ang nakakaalam ng mga kaisipan ng Panginoon? Sino ang tagapayo sa kaniya? At sino ang nagbigay sa kaniya ng una upang siya'y magbayad-puri? Sapagkat ang lahat ng bagay ay mula sa kaniya, at sa pamamagitan ng kaniyang kapangyarihan ang lahat ng bagay ay umiiral, at para sa kaniyang kaluwalhatian. Ang kaluwalhatian sa kaniya magpakailanman! Amen." Roma 11:33-36

Pag-aaral ng Bibliya

Aralin para sa Agosto 2

Si Jesus at si Tomas

Pangunahing Talata: "Sinabi niya kay Tomas, 'Ipasok mo rito ang iyong daliri; tingnan mo ang aking mga kamay. Lunat mo ang iyong kamay at isaksak mo sa aking tagiliran. Huwag kang mag-alinlangan, kundi maniwala ka.'

Juan 20:27

Piniling Kasulatan:

Juan 20:24-29

Si Tomas na Apostol ay madalas tawaging "Tomas na Pagtataka." Gayunpaman, ang aral ngayon ay nagpapakita ng isang alagad na nasa proseso ng espirituwal na paglago. Hindi nakadalo si Tomas sa unang pagpapakita ni Jesus sa iba pang mga alagad. (Juan 20:24) Nang magpatotoo ang iba, "Nakita namin ang Panginoon," hinanap ni Tomas ang patunay bago niya matanggap ang salaysay ng kanyang mga kapatid. (Juan 20:25) Nais niyang makita mismo ang mga bakas ng pako at mahawakan ang mga sugat. Maaaring tunog mabagsik ito, ngunit ito rin ay pantao. Pagkatapos ng dalamhati, madalas matakot ang isang tao na maligaw dahil sa muling pag-asa. Hindi handa si Tomas na bulag na tanggapin ang pahayag na nabuhay na mag-uli si Jesus. Nais niya ng isang personal na karanasan gaya ng naranasan ng iba. Juan 20:19,20

Walong araw ang lumipas nang muling nasa loob ang mga disipulo, nakasara ang mga pinto. (Juan 20:26) Hindi agad nawala ang takot nila nang muling nabuhay si Jesus. Gayunpaman, dumating si Jesus at sinabi, "Kapayapaan sa inyo." Ang malambing na mga salitang ito mula sa Guro ay magiging karaniwang pagbati sa mga epistola ng Bagong Tipan nina Juan, Pedro, at Pablo para sa maagang Simbahan. Bago kausapin si Tomas, pinayapa ni Jesus ang pagkabalisa sa silid habang nagtuturo ng mahalagang aral. Ang pananampalataya ay hindi pagkunwari na wala tayong takot; ito ay pagtitiwala sa muling nabuhay na Cristo, na pumapasok sa pintuan ng ating mga puso.

Pagkatapos ay lumingon si Jesus kay Tomas at muling binigkas ang mga salita ng ating Pangunahing Talata. "Ipasok mo rito ang iyong daliri, ... iunat mo ang iyong kamay," na sumasalamin sa sariling pamantayan ni Tomas para sa pananampalataya. (Juan 20:27) Hindi nag-iisa si Tomas sa kanyang pagdududa sa simula na nabuhay na mag-uli si Jesus. Noong araw ng pagkabuhay na mag-uli ni Jesus, lahat ng mga disipulo ay nagdududa. Hindi nila pinaniwalaan ang ulat ng mga babae. Lucas 24:11

Ipinapahayag ng Ebanghelyo ni Lucas ang karagdagang salaysay na ito: "Si Jesus mismo ang tumayo sa gitna nila at sinabi sa kanila, Kapayapaan sa inyo. Ngunit sila'y natakot at nangilabut, at inakala nilang nakakita sila ng espiritu. At sinabi niya sa kanila, Bakit kayo nababahala? at bakit sumasagi sa inyong mga puso ang mga kaisipan? Tingnan ninyo ang aking mga kamay at ang aking mga paa, na ako nga; hipuin ninyo ako at tingnan; sapagkat ang

espíritu ay walang laman at buto, gaya ng aking nakikita sa akin. At nang masabi na niya ito, ipinakita niya sa kanila ang kaniyang mga kamay at mga paa. Habang nakatayo pa rin sila roon nang hindi makapaniwala, puno ng kagalakan at pagkamangha, tinanong niya sila, "Mayroon ba kayong kakanin dito?" Lucas 24:36-41

Ang mensahe ni Jesus sa lahat ng mga alagad at sa atin ay pareho sa ibinigay niya kay Tomas: "Huwag kang walang-paniwala kundi naniniwala." (Juan 20:27) Ang pagdududa ay maaaring magdulot ng kalituhan at sakit, ngunit dito ang tanong ay katapatan. Ija-tiwala ba ni Tomas ang kanyang sarili kay Jesus o magpapatuloy ba siyang mag-alinlangan? Ang pananampalataya ay hindi kawalan ng mga tanong; ito ay, sa halip, ang paglalagay ng ating buhay sa mga kamay ni Jesus habang hinahanap natin ang mga sagot.

Hindi nag-atubili si Tomas kundi sumagot sa pamamagitan ng isang matinding pag-amin kay Hesus na muling nabuhay: "Panginoon ko at Diyos ko." (Juan 20:28). Dito, hindi lamang inamin ni Tomas ang muling pagkabuhay ni Hesus kundi kinilala rin niya ang kanyang Guro bilang Panginoon. Tinapos ni Hesus ang ating aral sa pamamagitan ng mga makabagbag-damdaming salitang ito, na nakatuon sa bawat henerasyon mula noon: "Mapalad ang mga hindi nakakita, at gayon ma'y naniwala." (Juan 20:29) Hindi natin kailanman mahahawakan ang mga sugat ni Jesus. Gayunpaman, magpakita tayo ng pananampalataya at tiwala sa patotoo ng mga apostol, sa impluwensya ng Banal na Espiritu, at sa gawain ng nabuhay na Panginoon sa pag-unlad ng katawan ni Cristo.

Ang Unang Kristiyanong Martir

***Pangunahing Talata: "At si Esteban, na puno ng pananampalataya at kapangyarihan, ay gumawa ng malalaking kababalaghan at mga himala sa gitna ng bayan."
Mga Gawa 6:8***

***Piniling mga Talata:
Mga Gawa 6:7-10; 7:1-60***

Ang pagkamartir ni Esteban ay tila naganap hindi matagal pagkatapos ng Pentekostes, kasunod ng isang yugto ng mabilis na paglago sa Maagang Simbahan. Ang panahong iyon ng kapayapaan at pagdami ang naghanda sa mga mananampalataya para sa mga pagsubok na sumunod agad. Ang kamatayan ni Esteban ang nagmarka ng simula ng pag-uusig laban sa Simbahan at ipinakita ang panawagan sa mga tagasunod ni Cristo na manatiling tapat hanggang sa kamatayan. Pahayag 2:10

Oriyinal na hinirang upang tumulong sa paglilingkod sa mga praktikal na pangangailangan ng kongregasyon, napatunayan ni Esteban na siya ay isang taong may pambihirang espirituwal na lakas at talento. Siya ay inilalarawan bilang "puno ng pananampalataya at ng Banal na Espiritu." (Gawa 6:5) Ang kanyang pananampalataya, pag-ibig, at sigasig para sa Panginoon ang naging dahilan upang siya ay maging epektibong saksi sa

Katotohanan. Ang kanyang karunungan at espiritu ng kabanalan ay napakabihasa kaya hindi siya matagumpay na mapagtalo ng kanyang mga kalaban. Gawa 6:10

Hindi nila mapagtanggol ang kanyang pangangatwiran, kaya dinala siya ng kanyang mga kaaway sa Sanhedrin sa pamamagitan ng mga maling at baluktot na patotoo. Bagaman hinarap niya ang isang paratang na maaaring magdulot ng kamatayan, hindi natakot si Esteban. Sa halip, ang kanyang mukha ay sumasalamin ng kapanatagan, kabanalan, at matibay na katiwalaan sa Diyos. Ayon sa salaysay, ang lahat ng nakaupo sa konseho ay "nakita ang kanyang mukha na parang mukha ng isang anghel." Gawa 6:15

Ang talumpati ni Esteban sa harap ng konseho, na nakatala sa Gawa 7:2-53, ay nagpakita ng tapang at malalim na kaalaman sa kasaysayan ng Israel. Sa mga huling salita nito, malinaw niyang inakusahan ang kanyang mga tagapakinig na sumasalungat sa Diyos at may pananagutan sa pagtangg kay Jesus. (Gawa 7:51-53) Sa halip na magsisi, sila'y nagalit. Nanatiling matatag si Esteban kahit na tumindi ang kanilang galit. Binigyan siya ng isang pangitain ng kaluwalhatian sa langit at ipinahayag niyang nakita niya si Jesus na nakatayo sa kanan ng Diyos. Ang pahayag na ito ang nagtulak sa kanyang mga tagausig na wakasan ang paglilitis at ipapatay siya sa pamamagitan ng pagbato. Naroon si Saulo ng Tarsus at inaprubahan ang ginawa. Gawa 7:54-60

Nang mamatay siya, nanalangin si Esteban para sa kanyang sarili at para sa mga pumapatay sa kanya, na huwag ipanagot sa kanila ang kanilang kasalanan. Sa ito, sumasalamin siya sa diwa ni

Cristo. Inilalarawan ng taludtod 60 ang kanyang kamatayan bilang isang pagtulog. Tunay na naniniwala si Esteban sa muling pagkabuhay at na gigising siya mula sa "pagtulog" ng kamatayan sa takdang panahon. Ang pariralang "napatulog na kasama ng kaniyang mga ama" ay lumilitaw nang halos apatnapung beses sa Lumang Tipan, na tumutukoy sa pagtulog ng kamatayan.

Habang pinahihirapan siya ni Satanas, humiling si Job ng ginhawa sa tulog ng kamatayan hanggang sa umaga ng muling pagkabuhay, na nagsasabing, "Nais ko sanang itago mo ako sa libingan! Nanaisin ko sanang itago mo ako sa libingan! Sana'y takpan mo ako hanggang sa lumipas ang iyong galit! Naisin ko sanang itakda mo ang takdang panahon para sa akin sa libingan at pagkatapos ay ibangon mo ako muli!" (Job 14:13) Pinagtibay ni Jesus ang pahayag ni Job nang sabihin Niya, "Lahat ng nasa mga libingan ay makaririnig ng kaniyang [ng Anak ng tao] tinig, at lalabas." Juan 5:28,29

Ang tapat na patotoo ni Esteban ay naging halimbawa para sa mga mananampalataya sa hinaharap. Bagaman maaaring magkakaiba ang anyo ng pag-uusig, nananatili ang panawagan na magdusa nang tapat para kay Cristo. Si Esteban ang kauna-unahang tagumpay ng Kristiyanong Panahon na naitala sa Kasulatan pagkatapos ng Pentekostes na napatunayang tapat upang makibahagi sa "unang pagkabuhay." (Pahayag 20:6) Nawa'y ang kanyang buhay at kamatayan ay magbigay-lakas sa atin na magsalita nang may biyaya, tumindig nang may tapang, at itutok ang ating mga mata sa Panginoon.

Pag-aaral ng Bibliya

Aralin para sa Agosto 16

Nagsalita si Pablo sa mga Tao

Pangunahing Talata: "At sinabi niya, 'Ang Diyos ng ating mga ninuno ang pumili sa iyo upang malaman mo ang kaniyang kalooban, at makita ang Matuwid, at marinig ang tinig ng kaniyang bibig. Sapagkat ikaw ang magiging saksi niya sa lahat ng tao sa mga bagay na nakita at narinig mo.'"

Mga Gawa 22:14,15

***Piniling Kasulatan:
Mga Gawa 22:1-21***

Sa araling ito, naririnig natin si Apostol Pablo na isinasalaysay sa kanyang mga kapatid na Hudyo sa Jerusalem ang karanasan ng kanyang pagbabagong-loob kay Cristo sa daan patungong Damascus. Ang pagpili ng Diyos kay Saulo ng Tarsus, na kalaunan ay pinalitan ng pangalang Pablo, ay naguluhan ang mga alagad ng Panginoon nang ito ay naganap. May lantad na pagkamuhi sa pagitan ng mga pinuno ng Maagang Simbahan at si Saulo dahil kilala lamang nila siya bilang tagapagtuligsa ng mga Kristiyano. Hindi nila naunawaan na inihanda siya ng kanyang lugar ng kapanganakan, edukasyon, at pinagmulan para sa kanyang espesyal na misyon sa mga Hentil. Siya ay isang mamamayan ng Roma, mahusay ang pinag-aralan, taos-puso sa relihiyon, at mula sa isang pamilyang Pariseo. Masigasig siya sa Kautusan at

sa mga pangako ng Diyos sa Israel. (Gawa 26:2-5; Filipos 3:4-6) Hindi siya masama gaya ng pagtingin sa kanya ng Maagang Simbahan, na mauunawaan naman, kundi tapat at deboto sa kanyang mga ginawa. Naniniwala na tinututulan ng mga Kristiyano ang batas ni Moises, hinabol si Saulo sila nang may malinis na konsensya.

Dahil taos-puso si Pablo ngunit espirital na bulag, pinigilan siya ng Panginoon upang mabago niya ang kanyang landas. Mula sa pag-uusig sa simbahan, ang kanyang sigasig ay napatnubay sa paglilingkod kay Cristo at sa kanyang mga tagasunod. Hindi ito pagbabago ng isang taong tiwali, kundi pagwawasto ng isang taong tapat. Ngayon ay itatalaga siya ng Diyos bilang isang taong lubos na angkop upang ipangaral ang mensahe ng Ebanghelyo sa mga Hudyo at mga Hentil.

Hindi pinipilit ng Diyos ang sinuman na maniwala kundi binubuksan Niya ang Kanyang Katotohanan sa mga taos-pusong puso. Nagkamali si Saulo sa kanyang paghuhusga ngunit tama ang kanyang hangarin, kaya binuksan ng Panginoon ang kanyang mga mata. Ayon sa pagkukwento ni Pablo, sa daan patungong Damasco, pinalibutan siya ng isang maliwanag na liwanag mula sa langit at bumagsak siyang bulag. Narinig niya, "Saulo, Saulo, bakit mo ako pinag-uusig?" Nang tanungin niya kung sino ang nagsasalita, ang sagot ay: "Ako si Jesus na taga-Nazareth na iyong pinag-uusig." (Mga Gawa 22:6-8) Ipinapakita nito kung gaano kalapit ang pagkakakilanlan ni Cristo sa kanyang mga tao. Ang pag-uusig sa kanila ay pag-uusig sa kanya. Ang Katotohanang iyon ang dapat gumabay sa ating pag-uugali sa bawat miyembro ng katawan ni Cristo.

Agad namang nagtanong si Saulo, "Ano ang gagawin ko, Panginoon?" (Mga Gawa 22:10) Ito ay isang ganap na pagsuko ng kanyang kalooban. Nang maunawaan niya ang Katotohanan tungkol kay Cristo, handa na siyang ialay ang kanyang buhay sa kaniya. Ang ganoong tugon ang dapat maging tanda ng mga mananampalataya ngayon. Ang mga minsang nabulag ng kamalian, ngunit tapat, ay dapat sumagot sa Katotohanan nang may pasasalamat, sigasig, at isang buhay ng paglilingkod.

Pinadala ng Panginoon si Saulo sa Damasco, kung saan si Ananias, isang kagalang-galang at masigasig na alagad, ay nalaman na ang bagong pagano na ito ay espesyal na pinili upang dalhin ang pangalan ni Cristo sa mga Hentil, mga hari, at sa Israel—at upang magdusa para sa tungkuling iyon. Hindi nakita ni Saulo si Cristo sa buong kaluwalhatian ng pagka-Diyos, ngunit nakita niya nang sapat upang malaman nang may katiyakan na may ebidensya ng katotohanan na si Jesus ay muling nabuhay at niluwalhati. (Gawa 22:11-13) Si Ananias ang nagsabi sa mga salitang ito kay Saulo, na siyang naglatag sa kanyang misyon na ipangaral ang mensahe ng Ebanghelyo bilang "saksi sa lahat ng tao."

Si Pablo ay isang tapat na saksi sa kanyang nakita at narinig. Dapat ganoon din tayo. Kailangan muna nating maunawaan ang Katotohanan para maibahagi natin ito nang tapat sa iba. Tulad ni Pablo, magtiwala tayo sa kalooban ng Diyos habang pinapahayag natin ang mensahe ng Ebanghelyo.

Pinapaalabangan ni Pablo si Timoteo

***Pangunahing Talata: "Kaya't pinaaalalahanan kita na pasiglahin mo ang kaloob ng Diyos na nasa iyo sa pamamagitan ng paglalagay ng aking mga kamay."
2 Timoteo 1:6***

***Piniling mga Talata:
2 Timoteo 1:1-14; 3:14,15***

Bagaman tila wala namang likas na anak si Apostol Pablo, ipinapakita ng kanyang malaming na pagtawag kay Timoteo bilang "aking sariling anak sa pananampalataya" ang lalim ng kanyang pagmamahal. (1 Timoteo 1:2) Itinuring niya ang lahat ng mananampalataya bilang kanyang mga espirituwal na anak, at lalong tumindi ang damdaming ito para kay Timoteo, na matagal at tapat na naglingkod sa kanyang piling.

Ang mga salita ni Pablo sa araling ito ay matibay na payo para sa lahat ng Kristiyano at lalo na sa mga kabataan sa Katotohanan. Mayroon itong mas malaking epekto sa mga inialay ang kanilang buhay sa Panginoon at sa kaniyang paglilingkod at nagsusumikap na maging kapaki-pakinabang bilang kaniyang mga ministro o lingkod ayon sa kanilang mga kaloob at pagkakataon.

Ang mga salitang ito ay iniukol kay Timoteo nang si Pablo ay bilanggo sa Roma, bago pa man ang

kanyang kamatayan. Hindi na bata si Timoteo, kundi marahil ay nasa edad na apatnapung taon, matapos maglingkod kasama ang apostol sa loob ng maraming taon. Nang panahon ng liham na ito, naglilingkod si Timoteo sa simbahan sa Efeso at doon niya natanggap ang mga liham na may dalang pangalan niya.

Ipinakilala ni Pablo ang sarili sa pamamagitan ng pagpapaalala kay Timoteo ng kanyang pagka-apostol. Siya ay naging saksi ng pagkabuhay na mag-uli ng Panginoon nang siya ay nabigyan ng sulyap sa kaluwalhatian ng kanyang pagkatao habang nasa daan patungong Damasco. Pagkatapos noon, inutusan si Pablo na ipahayag ang mga kondisyon ng pangako ng Diyos ng buhay na ipinagkaloob kay Cristo Jesus. Gawa 9:3-20; 22:14,15

Binanggit ni Pablo ang kanyang malinis na budhi sa harap ng Diyos, ang kanyang walang-patid na panalangin para kay Timoteo, at ang kanyang pagnanais na makita siyang muli matapos silang maghiwalay sa Efeso. (2 Timoteo 1:3,4) Dahil alam niya ang mga panganib na kaakibat ng isang kilalang posisyon, hinihikayat ni Pablo si Timoteo na manatiling mapagkumbaba, tapat, at nakatayo sa Salita ng Diyos. (2 Timoteo 1:13) Kailangan niyang manindigan nang matatag sa lakas na ibinibigay ng Diyos sa pamamagitan ng Kanyang Salita.

Pinapaalalahanan din ni Pablo si Timoteo tungkol sa tapat na pananampalataya at kabanalan na tinanggap niya mula sa kanyang ina at lola, at pinagtibay na ang pamana na ito ay naglatag ng matibay na pundasyon sa kanyang puso. (2 Timoteo 1:5) Binibigyang-diin ng ibang Kasulatan na ang

mga magulang na may takot sa Diyos ay makalalatag ng pundasyon ng pagkatao sa kanilang mga anak na kung saan ay maipapatayo ang mga buhay na may kapakinabangan. Deuteronomio 6:6,7; Kawikaan 22:6; Efeso 6:4

Hinimok ng apostol si Timoteo na "pasiglahin ang kaloob ng Diyos" sa loob niya—upang muling buhayin ito nang may bagong sigla. Binalaan din niya si Timoteo na huwag magpatalo sa takot, na pinaalalahanan siyang ang espiritu ng Diyos ay hindi espiritu ng takot, "kundi ng kapangyarihan, at ng pag-ibig, at ng matatag na pag-iisip." (2 Timoteo 1:6,7) Ang ganitong espiritu ay nagbubunga ng tapang, mapagmahal na debosyon sa Diyos at sa kaniyang bayan, at matalinong paghuhusga sa paggamit ng sigasig. Hanggad ni Pablo na ang lahat ng mga anak ng Diyos ay lalong magkamit ng espiritong ito, upang ang kanilang mga kaloob ay magamit nang walang takot at matalino sa paglilingkod sa Panginoon.

Sa 2 Timoteo 3:14,15, pinaalalahanan ng apostol si Timoteo na siya ay tinuruan ng Diyos, at ang pagtuturo na ito ay dumating sa kanya sa pamamagitan ng "banal na kasulatan" ng Lumang Tipan at sa pamamagitan ng mga salita ni Jesus at ng kaniyang mga apostol na pinuspos ng Diyos. Kung paanong si Timoteo ay pinalakas ni Pablo, tayo rin ay palakasin ng mga salitang ito mula sa minamahal na apostol.

Si Lydia, isang Nagbebenta ng Kulay-lila

***Pangunahing Talata: "At isang babae na ang pangalan ay Lydia, isang nagbebenta ng kulay-lila, mula sa lungsod ng Tiatira, na sumasamba sa Diyos, ang nakinig sa amin; na binuksan ng Panginoon ang kanyang puso, upang pakinggan at tanggapin ang mga bagay na sinalita ni Pablo."
Mga Gawa 16:14***

***Piniling Kasulatan:
Mga Gawa 16:11-15,40***

Ang aralin ngayong araw ay tungkol sa pagpapakilala ng Ebanghelyo sa Europa. Matapos ang unang misyonaryong paglalakbay ni Pablo, nakilala niya si Silas. Nagpasya si Pablo na tamang panahon na para simulan ang kanyang ikalawang misyonaryong paglalakbay sa Syria, Cilicia, Derbe, at Lystra, kasama si Silas. Sa mga lugar na ito, pinatibay nila ang pananampalataya ng mga taong tinanggap na ang Panginoon sa unang misyonaryong paglalakbay ng Apostol. Gawa 15:40,41; Gawa 16:1,4

Matapos ang magandang tagumpay sa misyon hanggang sa puntong ito, balak ni Pablo na maglakbay pa-hilaga at pa-silangan sa pamamagitan ng Asia Minor. Gayunpaman, sumalungat ang mga pangyayari sa planong ito

hanggang sa napagpasyahan ng apostol na pinipigilan ng Panginoon ang mga pagsisikap na ito. Sa isang panaginip, nakita ni Pablo ang isang lalaking nakasuot na parang taga-Macedonia, na tumatawag sa kaniya at nagsasabing, "Halika sa Macedonia at tulungan mo kami." Inakala ni Pablo na ito ay banal na patnubay, kaya agad niyang sinimulan ang paglalakbay na nagdala sa kaniya sa Europa. (Gawa 16:6-10) Dito ay may malinaw na ebidensya n , ang pangangasiwa ng Diyos sa lahat ng interes ng kaniyang Simbahan.

Ang Filipi, isa sa mga pangunahing lungsod ng Macedonia, ang kauna-unahang lugar sa rekord ng kasulatan kung saan ipinangaral ang mabuting balita sa Europa. Nalaman nina Pablo at ng kanyang mga kasama ang tungkol sa isang maliit na pagtitipong panrelihiyon na ginaganap tuwing Sabado sa pampang ng ilog sa labas ng pintuan ng lungsod. Ito ay isang pagtitipong panalangin at isang lugar ng pagsamba at pakikipag-isa. Ang mga nagtitipon doon ay karamihan, kung hindi man lahat, ay mga babae. Gawawa 16:12,13

Kabilang sa mga babaeng ito si Lydia, na ayon sa ating Pangunahing Talata, "nagsamba sa Diyos." Ang "isang nagtitinda ng kulay-lila" ay tumutukoy sa kanyang hanapbuhay bilang tagagawa ng pampakulay. Mahal ang mga pampakulay noong sinaunang panahon, at ang kaalaman kung paano ito gawin ay nagdudulot ng pinansiyal na kita. Dahil dito, ipinagpapalagay na maginhawa ang kalagayan ni Lydia sa pananalapi. Ang pagdinig kay Pablo na nangangaral ng Ebanghelyo ay hindi lamang nagbukas ng kanyang puso at nagbigay-liwanag sa kanyang pagkaunawa, kundi nagtulak din sa kanya

na tuparin ito nang buong paglalaan. Sinagisag niya ang paglalaang iyon sa pamamagitan ng binyag sa tubig, kasama ang kanyang sambahayan. Gaw 16:14,15

Matapos tanggapin ang Ebanghelyo, ginamit ni Lydia ang kanyang tahanan at mga yaman sa banal na paglilingkod sa pamamagitan ng pag-anyaya kina Pablo at ng kanyang mga kasama na manatili sa kanya. Hindi niya itinuring na pasanin ang pagiging magiliw, kundi bilang isang pribilehiyo. Sa pagtanggap sa mga lingkod ng Panginoon, pinarangalan niya ang Diyos at pinatibay ang gawain ng Katotohanan sa lugar na iyon. Gawa 16:15

Ang pagkamapagpatuloy ni Lydia ay nagtuturo ng kababaang-loob at wastong espirituwal na paggalang. Hindi pinilit nina Pablo at ng kanyang mga kasama ang kanilang sarili sa kanya o humiling ng suporta, kahit na naglingkod sila sa kanya ng mga espirituwal na bagay at sa kanyang bahay. Siya naman, ay buong taimtim na iginiit ang paanyaya, na nagsasabing kung itinuring silang tapat sa Panginoon, dapat silang pumunta sa kanyang bahay. Ipinapakita nito ang kanyang taimtim na hangarin na maglingkod at ang maingat na espiritu nina Pablo at ng mga kasama niya, na iniiwasan ang pagiging pabigat sa iba.

Ang halimbawa ni Lydia ay nagpapakita na magagamit ng Diyos ang isang debotong indibidwal sa isang mas malawak na banal na kaayusan. Pinapaalala nito sa atin na walang taos-pusong paglilingkod ang masyadong maliit kapag ito ay ginawa para sa Panginoon. Ang isang handang puso, isang tapat na impluwensya sa sambahayan,

at isang mapag-anyayang espiritu ay maaaring maging mga daluyan ng pagpapala.

Mga Pananaw mula sa Panginoon

"Hindi ako sumuway sa makalangit na pangitain."

Mga Gawa 26:19

Noong panahon ng paghahanda ng Bibliya, marami sa mga tagubilin at babala ng Diyos sa kaniyang bayan, pati na rin ang pahayag ng kaniyang mga plano at layunin, ay ipinahayag sa pamamagitan ng "mga bisyon." Ang mga bisyong ito ay madalas, kung hindi man palagi, na mayroong makapangyarihang kalikasan at napakahalaga kaya't hindi nag-iwan ng alinlangan sa isipan ng mga pinagkalooban nito na ang impormasyong ibinigay ay mula sa Panginoon.

Ang mga bisyong ito ay hindi ibinigay upang matugunan ang kuryosidad, kundi upang ang mga tumatanggap nito ay mabigyan ng kakayahan na makipagtulungan sa Panginoon sa pagtupad ng kaniyang mga plano, para sa kanilang sarili, para sa iba, o para sa pareho. Sa maraming pagkakataon, ang mga bisyon ay tinutukoy sa Kasulatan bilang ang "bores" ng Panginoon na nagsasalita sa kaniyang bayan. Sapat na ang isang sulyap sa Bibliya upang maipakita sa isang tao ang kahalagahan na ibinigay ng Diyos sa pagsunod sa kaniyang tinig at ang malubhang kahirinatnan na magmumula sa pagsuway.

Mga Pananaw ng Lumang Tipan

Ang Diyos ay nagsalita kay Noe hindi lamang upang malaman niya ang nalalapit na baha, kundi upang makapaghanda siya para sa kaligtasan niya at ng kaniyang pamilya. (Genesis 6:13-18; Hebreo 11:7) Nagsalita rin ang Diyos k kay Abraham sa Ur; sinabi Niya sa kaniya ang layunin Niya na pagpalain ang lahat ng angkan sa lupa, at binigyan Siya ng utos na lisanin ang kaniyang sariling bayan at pumunta sa isang lupain na ipapakita Niya sa kaniya. Ang mga pagpapala na makukuha mula sa pakikipag-ugnayan na ito sa Panginoon ay nakasalalay sa pagsunod ni Abraham sa mga tagubiling ito. Genesis 12:1-3

Ipinahayag ng Diyos ang sarili Niya kay Moises sa nagliliyab na palumpong at inatasang maging dakilang tagapagligtas ng kaniyang bayan. Maging ang lupa na tinataynan ni Moises nang ibigay sa kaniya ang bisyon ay naging banal, o pinabanal, sapagkat ginagamit ito ng Diyos bilang lugar kung saan niya ipinapahayag sa kaniyang lingkod kung ano ang nais niyang gawin niya. (Exodo 3:1-10) Kung nais ni Moises na magpatuloy ang pabor ng Panginoon sa kaniya mula noon, wala siyang ibang mapipili kundi sundin ang bisyon.

Ang Propeta Isaias ay binigyan ng isang pangitain kung saan nakita niya ang Panginoon na "mataas at itinataas." (Isaiah 6:1,8) Sa bisyong ito, narinig ni Isaias ang Panginoon na nagtatanong, "Sino ang aking papupuntahin, at sino ang maglalaan para sa atin?" Ang tugon ng propeta ay, "Narito ako; ako ang papuntahin." Ang tagubiling ito ang kahulugan ng karamihan sa mga bisyon na ipinagkaloob ng Panginoon sa kaniyang bayan noong mga

sinaunang panahon, bagaman hindi ito palaging tuwirang sinasabi.

Mga Pahayag sa Bagong Tipan

Ang pinakatanyag na pangitain na nabanggit sa Bagong Tipan ay yaong ipinagkaloob kay Juan na Tagapagbinyag noong binyagan si Jesus. Nakita ni Juan ang Espiritu ng Diyos na bumababa sa ibabaw ni Jesus at narinig niya ang "isang tinig mula sa langit, na nagsasabi, Ito ang minamahal kong Anak, na sa kaniya ako'y nalulugod." (Mateo 3:16,17; Juan 1:31-34) Dito, sa gulang na tatlumpung taon, sinimulan ni Jesus ang kaniyang ministeryo sa lupa. Dumating siya upang tuparin ang kalooban ng , ng kaniyang Langitnang Ama—ang lahat ng nasulat sa "takdang aklat," ang Lumang Tipan. (Awit 40:6-8; Hebreo 10:5-9) Ang lahat ng mga tagubiling nakasulat sa Lumang Tipan para sa gabay ng Maestro ay naitala sa ilalim ng direktang inspirasyon ng Banal na Espiritu. Walang sinumang nagbigay-kahulugan sa mga ito. Kahit para sa perpektong isip ni Jesus na maunawaan ang kabuluhan nito, kinakailangan na siya ay bigyan ng isang espesyal na pahayag—isang pangitain—at ito ang pinagpala sa kaniya nang mabuksan sa kaniya ang langit.

Dumating si Jesus upang gawin ang mga bagay na isinulat tungkol sa kaniya. Nang maipahayag ang kahulugan nito, buong tapang niyang sinimulan ang tungkulin na tuparin ang mga ito. Sa anong napakalaking halaga nga ba sinunod ni Jesus ang makalangit na pangitain! Maikli lamang ang panahon ng kaniyang ministeryo, at araw-araw ay napakapagod. Pinagmumura siya ng kanyang mga kaaway, hindi siya naintindihan ng kanyang mga kaibigan, at ang malaking "pagkasalungatan ng mga

makasalan" ay sa huli nagbunga ng kanyang pag-aresto, paglilitis, at malupit na pagpapako sa krus. (Hebreo 12:3) Ito ang kahulugan ng pangitain. Si Jesus ay papadala "na parang tupa sa katayan." (Isaiah 53:7) laalay niya ang kanyang laman "para sa buhay ng sanlibutan." (Juan 1:29; 6:51) Siya ay magiging "isang taong puspos ng dalamhati at sanay sa pagdadalamhati." (Isaiah 53:3) Sumunod siya sa kaniyang Langitnang Ama sa lahat ng mga mahihirap na karanasang ito. Nauunawaan niya kung ano ang ibig sabihin ng pagsunod kahit na dumaraan sa matinding pagdurusa. Hebreo 2:10; 5:8

Upang mabawi ang halaga ng pagsunod, naranasan din ng Panginoon ang isang mayamang gantimpala habang iniaalay pa niya ang kaniyang buhay. Ang kapayapaan at kagalakang kaniyang naranasan ay higit na tumubos sa sakripisyong kaniyang ginagawa. (Juan 14:27) Sa katunayan, i to ang nagbigay-daan sa kaniya upang sumunod "dahil sa kagalakang inihanda para sa kaniya," at upang tiisin ang "krus, na hindi alintana ang kahihiyan." (Hebreo 12:2) Totoo, ito ay isang kagalakang darating pa; ngunit ang pag-asam-asam nito, at ang kanyang lubos na tiwala na matatanggap niya ang ipinangakong gantimpala, ay nagbigay kay Jesus ng kasalukuyang kapayapaan at kagalakan na hindi kayang ibigay o agawin ng mundo. Kaya, habang siya ay "isang taong puspos ng dalamhati," siya ay walang dudang payapa sa kanyang Makalangit na Ama. Ang "kagalakan ng Panginoon" ang kanyang lakas. Nehemias 8:10

Ang Pangitain ni Pablo

Si Saulo ng Tarsus ay palaging masigasig na lingkod ng Diyos, bagaman sa simula ay nagkamali siya sa kanyang pagkaunawa sa nais ng Panginoon na gawin niya. Sa isang misyon ng maling paglilingkod, siya ay pinagpala ng nakapagbunyag na pangitain na nabanggit sa ating pambungad na teksto at na kaniyang pinatotohanan na hindi siya naging suwail. Ang pangitaing ito ang huminto kay Saulo sa kaniyang maling landas. Ipinahayag nito sa kaniya ang katungkulan na kaniyang gagampanan bilang kapwa-manasakitan kasama ni Cristo, at ang tungkuling kaniyang isasakatuparan bilang apostol sa mga Hentil. Gawawa 9:1-16

Tungkol sa lupaing paglilingkod ni Pablo para kay Cristo, marahil ang pinakamaikling buod ng malalim nitong kahulugan para kay Pablo ay makikita sa pahayag na ibinigay kay Ananias, nang ang Panginoon, sa isang pangitain, ay inutusan siyang sabihin kay Saulo kung anong mga dakilang bagay ang kanyang titiisin para sa Kanyang pangalan. (Gawa 9:16) Ang pagsunod sa makalangit na pangitain ay nangangahulugang maraming pagdurusa para kay Pablo. (2 Corinto 11:23-28; 12:7-10) Sa ito ay nagalak siya, sapagkat ipinahayag ng pangitain na may pribilehiyo siyang magdusa kasama ng kanyang Panginoon sa dakilang misyon ng Mesiyas. Colosas 1:24

Ang mga pagdurusang ito ay dumating dahil sa kanyang pagsunod sa bisyon—pagpapasakop sa pagpapabatid sa iba ng mga bagay na himalang ipinahayag sa kanya ng Panginoon. Matapos ideklara kay Agripa na hindi siya sumuway sa bisyon, idinagdag ni Pablo, "Una kong ipinangaral sa

mga nasa Damasco, pagkatapos sa Jerusalem at sa buong Judea, at pati na rin sa mga Hentil, na ang lahat ay dapat magsisi sa kanilang mga kasalanan at lumingon sa Diyos—at patunayan ang kanilang pagbabago sa pamamagitan ng mabubuting gawa." (Gawa 26:20) Ito ay "dahil sa mga bagay na ito," paliwanag ni Pablo sa hari, na siya ay inakusahan ng kanyang mga kababayan na mga Hudyo. (Gawa 26:21) Ang naging bunga nito ay patuloy siyang pinag-uusig ng mga Hudyo at mga Hentil hanggang sa, sa wakas, ay natapos niya ang kanyang paglalakbay sa lupa. 2 Timoteo 4:7,8; Gawa 20:17-25

Dahil may matibay na pananampalataya si Pablo sa Panginoon at alam niyang walang bagay na papayagang pumasok sa kanyang buhay na hindi para sa kanyang pinakamataas na kapakanan sa espirituwal, nagkaroon siya ng kapayapaan ng isip at puso. Gayunpaman, hindi siya nagkaroon ng kapayapaan mula sa mapilit na pangangailangan na ialay ang kanyang buhay bilang pagsunod sa makalangit na bisyon. Kung sa mga sinagoga ng mga Hudyo, sa mga templo ng pagano, sa barko, o sa bilangguan, ang nag-iisang matinding hilig ng kanyang buhay ay maiparating sa iba ang kahulugan ng makalangit na bisyon. Ang kaalamang ipinahayag sa kaniya ay ang si Jesus ang Cristo at ang pag-asa ng kapwa simbahan at ng mundo ay nakasentro sa kaniya bilang Manunubos. Lalo pang tinukoy ng bisyon si Cristo bilang ang maghahari hanggang mailagay sa ilalim ng kaniyang mga paa ang lahat ng kaaway, pati na ang dakilang kaaway na kamatayan. 1 Timoteo 2:5-7; 1 Corinto 1:23; 15:25,26

Hindi nagtapos ang katapatan ni Pablo sa pagsaksi sa Ebanghelyo ni Cristo. Masigasig siya sa kanyang paglilingkod sa mga kapatid at hindi siya umatras sa pagpapahayag sa kanila ng "lahat ng payo ng Diyos." (Gawa 20:27) Siya ay isang tapat na tagapagtanggol ng pananampalataya at lantad sa kanyang pagtutol sa diwang laman sa simbahan. Binigyang-diin niya na si Cristo ang tunay na ulo ng simbahan at hindi angkop para sa kanyang mga kapatid na magsabi, "Ako ay kay Pablo," o "Ako ay kay Apoloy." 1 Corinto 3:4

Ang Wakas ng Panahon

Ang mga hula nina Pablo, Pedro, at Juan ay lahat nagbibigay-kasiguruhan sa atin na ang bayan ng Panginoon sa wakas ng kasalukuyang panahon ay pagpapalain ng mas malalim na pagkaunawa sa mga plano at layunin ng Diyos. Ang sariling patotoo ng Panginoon ay ganoon din. Sa paglalarawan ng paraan ng kaniyang pagbabalik at Ikalawang Pagparito, sinabi ni Jesus, "kung paanong ang kidlat [Griyego: maliwanag na ningning] ay lumalabas mula sa silangan at sumisikat hanggang sa kanluran, gayon din naman ang pagparito [Griyego: presensya] ng Anak ng tao." (Mateo 24:27) Kay ganda ng larawan ng pagsikat ng araw, na ginamit ni Jesus upang ilarawan ang unti-unting pagsilang ng liwanag ng Katotohanan sa araw ng kaniyang presensya. Bagaman unti-unti ang pagsilang na ito, sa huli ay aalisin ng ganap at malinaw na liwanag ng kaniyang presensya ang kadiliman ng lahat ng kasamaan, kamangmangan, pamahiin, at kasalanan. Bagaman tiniyak sa atin na sa huli, at bilang bunga ng presensya ng Guro, ang "kaalaman sa kaluwalhatian ng Jehova" ay pupuno sa buong

lupa "na gaya ng pagtakip ng tubig sa dagat," ang sariling mga alagad ng Guro ang unang maliwanagan ng liwanag ng kanyang presensya. Habakuk 2:14

Gamit ang karagdagang ilustrasyon ng Katotohanan na ibibigay sa sambahayan ng pananampalataya sa wakas ng kapanahunan, ipinaliwanag ni Jesus na kapag siya'y bumalik, pagsisilbihan niya sila ng "kainin sa takdang panahon." (Mateo 24:45-47; Lucas 12:37) Ipinapakita ng pinagsamang patotoo ni Jesus at ng mga apostol na ang bayan ng Panginoon sa panahong ito ay dapat umasa na pagpalain sa karagdagang pagkaunawa sa mga Katotohanang nakatala sa Bibliya. Gayunpaman, walang nakasaad sa Kasulatan na ang huling-panahong bisyon na ito ay ibibigay ng Diyos sa pamamagitan ng isang himalang paraan gaya ng dati nang liwanagin Niya ang isipan ng mga propeta, ng mga apostol, at ng ating Panginoong Jesus. Hindi na kinakailangan ang karagdagang mga bisyon ng ganitong uri, sapagkat ang lahat ng mga plano at layunin ng Diyos ay naitala na ngayon sa Kasulatan.

May dahilan tayong maniwala na isang espesyal na pagkaunawa sa Salita ng Diyos ang ipinagkaloob sa kaniyang bayan sa katapusan ng panahong ito at sa paraang itinuturo ng mga propesiya. Ang dapat nating tuklasin ay kung ang pagkaunawang ito ay tunay ngang plano ng Diyos at ang bisyon na halos nakalimutan sa loob ng maraming siglo ng Madilim na Panahon. Dapat nating suriin kung ito ay kaayon ng mga pangako at propesiya ng Salita ng Diyos.

Ang Plano ng Diyos

Mayroon ba tayo ngayon sa kasalukuyan ng mensahe ng Katotohanan? Kapag pinag-uusapan ang pag-unawa sa kabuuang plano ng Diyos para sa pagtubos at kaligtasan ng tao, hindi natin maaaring husgahan nang tama ang Katotohanan mula sa kamalian sa pamamagitan lamang ng pagsusuri sa isa o kahit ilang indibidwal na punto ng doktrina. Ang kailangan nating tukuyin muna ay ang pangunahing tema ng plano ng Diyos at ang dakilang layunin na patungo sa bawat detalye ng planong iyon. Ano ang nabubunyag habang sinisiyasat natin ang mga hula at pangako ng Salita ng Diyos? Ito ay ang katotohanang naglalayong itatag ng Diyos ang isang kaharian dito sa lupa na pipigil sa paghihimagsik ng nahulog na sangkatauhan laban sa Kaniyang soberanong kalooban, at na ang sangkatauhan, sa pamamagitan ng pagtanggap sa probisyon ng buhay ng Diyos sa pamamagitan ni Cristo, ay maibabalik sa kaperpektoan at mabubuhay magpakailanman.

Pinag-isa ni Jesus ang malaking temang ito nang turuan Niya tayo kung paano manalangin, "Dumating ang kaharian Mo. Nangyari ang kabutihan Mo sa lupa, gaya ng sa langit." (Mateo 6:10) Ipinahayag ng Propeta Isaias na ang katuparan ng banal na layuning ito ay hindi nakasalalay sa mahina nating sariling lakas, kundi "ang pamamahala ay mapasa-balikat niya [ni Jesus]," at "ang sigasig ng Panginoon ng mga hukbo ang magpapatupad nito." Isaias 9:6,7

Ang dakilang temang ito ay sumusulpot sa buong Salita ng Diyos. Ibig sabihin nito, ang banal na layunin ang balangkas ng gagawin ng Diyos para sa huling pagpapala ng tao. Ang simbahan ay lumihis

mula sa pangunahing Katotohanang ito ng Bibliya sa loob ng maraming siglo. Sa halip na manalangin at maghintay na ang kaharian ng Diyos ang mamuno at magpala sa mundo, isang kahariang gawa ng tao ang unti-unting itinatag sa pamamagitan ng pagsasanib ng simbahan at estado. Tinawag itong Kristiyanismo at, bagaman ang kapangyarihan at impluwensya ng sistemang iyon ay mas maliit na ngayon, ang saligang prinsipyong pinagbatayan nito ay nananatiling namamahala sa pag-iisip at mga kilos ng mga hindi pinaliwanagan ng banal na salita ng Diyos. Ang prinsipyong iyon ay tila nagsasaad na kung hindi gagawin ng tao ang gawain ng Diyos para sa Kanya, hindi ito magagawa kailanman. Ang resulta nito ay maraming tao ngayon ang bulag sa katotohanang ang Diyos ay may plano para sa pagpapala ng mga bansa at isasakatuparan Niya ang planong iyon kahit walang tulong ng tao.

Pagkadismaya—Pagkatapos Pag-unawa

Bago ang dakilang paghayag ng Katotohanan sa katapusan ng panahong ito, natuklasan ng mga mananaliksik ng mga hula, gaya nina William Miller at iba pa noong unang kalahati ng ika-19 na siglo, sa pamamagitan ng mga palatandaan ng panahon at ng ilang hula, na malapit nang dumating ang pagbabalik ng Guro. Ngunit sila'y nabigo sa kanilang mga inaasahan dahil sa hindi pag-unawa sa paraan ng pagbabalik ni Cristo, sa pag-aakalang darating Siya bilang isang tao na may mga bakas ng pako sa kaniyang mga kamay at paa. Hindi nila napansin na inialay Niya ang kaniyang laman para sa buhay ng mundo at muling nabuhay Siya mula sa mga patay bilang isang maluwalhating diyos na nilalang, na hindi nakikita ng mga mata ng tao. Kaya, nang siya'y

bumalik, siya ay naroroon nang hindi nakikita, "na parang magnanakaw," na hindi makikilala ng lahat maliban sa mga "nagbabantay" at nagmamasid sa katuparan ng mga hula. Pahayag 16:15; Mateo 24:42,43

Hindi nagtagal pagkatapos noon, sa huling kalahati ng 1800s, isang grupo ng masigasig na mga mag-aaral ng Bibliya ang sa loob ng mahabang panahon ay pinag-aralan ang mga hula. Isa sa mga dakilang Katotohanan na naging malinaw dahil sa pag-aaral na iyon ay ang layunin ng pagbabalik ng Panginoon. Ipinakita ng mga Kasulatan na babalik siya upang buhayin muli ang sangkatauhan, hindi upang wasakin ang daigdig, at ang hulaan na wakas ng mundo ay sa katunayan ang wakas ng kasalukuyang masamang kaayusang panlipunan, at ang pagtatatag ng isang bagong kaayusan, isang "bagong langit at bagong lupa, isang mundong puno ng katuwiran ng Diyos." (2 Pedro 3:13) Sa Gawa 3:20,21, ang Apostol Pedro ay nagsalita tungkol sa plano ng Diyos na dapat ay matupad sa pamamagitan ni Cristo sa panahon ng Kanyang Ikalawang Pagparito. Inilarawan niya ito bilang "panahon ng pagpapanumbalik ng lahat ng bagay," at idinagdag na ito ang pinatotohanan ng Diyos "sa pamamagitan ng bibig ng lahat ng Kanyang banal na propeta mula nang likhain ang mundo." Ito ang tinig ng Diyos—ang pangitain—na narinig ni E , at ipinahayag kay Pedro at sa atin sa pamamagitan ng mga propeta.

Ang Pananaw Nayon

Ang bisyon ng Katotohanan na umabot sa atin ngayon sa itinakdang paraan ng Diyos, at ikinagagalak natin, ay ganap at malawak ang

saklaw. Saklaw nito ang kahulugan ng lahat ng dakilang bisyon na ibinigay ng Diyos sa kaniyang bayan noong mga sinaunang panahon. Maaaring hindi naunawaan ni Noe ang bisyong ito gaya ng pagkakaroon natin nito ngayon o napagtanto na ang kanyang mga karanasan kaugnay ng pagtatapos ng mundong iyon ay naglarawan nang pauna sa "mga araw ng Anak ng tao" na ating kinaroroonan ngayon, na papalapit na sa wakas ng "kasalukuyang masamang sanlibutan." (Mateo 24:37-39; Galacia 1:4) Gayunpaman, isang pinagpala na bagay para kay Noe na maipaalam sa kanya ang nalalapit na baha at mabigyan ng pribilehiyo ng paglilingkod na may kaugnayan dito.

Gaano kaya natuwa si Abraham nang ipaalam sa kaniya ng Diyos ang layunin Niya na pagpalain ang lahat ng pamilya sa lupa sa pamamagitan ng kaniyang binhi! Hindi niya alam, gayunpaman, na ang "binhi" na ito ng pagpapala ay magiging isang binhing pananampalataya na binubuo ni Jesus at ng kaniyang mga kasapi sa katawan na nagdurusa at namamatay kasama niya upang mabuhay at maghari kasama niya. Galacia 3:16,27-29

Namangha si Moises nang makita niya ang luntian na palumpong na nasusunog at narinig ang tinig ng Diyos na inuutusan siyang hubarin ang kanyang mga sapatos, sapagkat ang lugar na kanyang tinatayuan ay banal na lupa. Nalaman niya na siya ang magiging tagapagligtas ng kanyang bayan mula sa Ehipto at magiging tagapagbigay ng kanilang batas. Gayunpaman, kakaunti lamang ang kanyang naintindihan tungkol sa mas dakilang kaligtasan na darating sa buong sangkatauhan, at tungkol sa makikipag-ayosang muli ng mga Hudyo at Hentil sa

Diyos sa ilalim ng mga tuntunin ng Bagong Tipan. Bagaman totoo na hinulaan ni Moises na darating ang isang higit kesa kaniya , gaya ng ibang mga propeta ng Lumang Tipan, pinagdudahan kung lubos niyang naintindihan ang mga implikasyon nito at ng iba pa niyang mga hula. Deuteronomio 18:15-19; Mga Gawa 3:22-26; Mga Gawa 7:37; Hebreo 12:18-24

Nakita ni Isaias ang Panginoon na "mataas at itinaas," at siya ay nainspirasyon sa tanawing iyon na tuparin ang utos ng ganoong isang dakila at banal, ngunit ang kanyang bisyon ng Diyos ay hindi ganap na naghayag ng kaluwalhatian ng banal na pagkatao gaya ng nakikita natin ngayon. Hindi naunawaan ni Isaias, gaya ng pribilehiyo nating gawin, ang kamangha-manghang lalim at pagkakasundo ng mga katangian ng Diyos—ang kanyang karunungan, katarungan, pag-ibig, at kapangyarihan—na napakabagay na inilalarawan sa mga "serafim" na nakita niya sa kanyang pangitain. Isaias 6:1-8

Nang mabuksan sa kaniya ang langit, inihayag sa kaniya ang kahulugan ng mga hula sa Lumang Tipan tungkol sa layunin ng kaniyang ministeryo sa lupa—na siya ay magdurusa at mamamatay para sa sangkatauhan. Hindi pa posible noon na sabihin nang buong-buo ang mga bagay na iyon sa kaniyang mga alagad, sapagkat gaya ng sinabi ni Jesus, hindi pa nila ito "makakaya ngayon." (Juan 16:12) Nang buksan ni Jesus sa kanila ang mga Kasulatan tungkol sa kahulugan ng kanyang kamatayan, nag-alab ang kanilang mga puso habang sila'y nagkaroon ng mas malalim na pagkaunawa sa mga bagay na ito. Lucas 24:32

Sa Pentekostes nang pinalawak ang kahulugan ng bisyon upang isama ang "tawag" ng iglesia. (Gawa 2:36-39) Nang magkaroon ng mas ganap na pagkaunawa ang mga tagasunod ni Cristo sa kanilang pribilehiyo na magdusa at mamatay kasama ang Panginoon, sa gayon ay makibahagi sa "mas mahusay na mga hain" ng panahong ito. (Hebreo 9:23) Ang mahalagang Katotohanang ito ay nawala rin sa paningin sa panahon ng Madilim na Panahon, ngunit bahagi ito ng maluwalhating bisyon na pinagpala sa atin ngayon.

Ang bisyon na hindi sinuway ni Pablo ay kaluwalhatian sa lahat ng kahulugan nito. Dito, nakita niya na ang plano ng Diyos ay umusad upang isama ang mga Hentil at ialok sa kanila ang pagkakataong maging kapwa tagapagmana kasama ang mga Hudyo sa mga pangako ng kaharian. (Efeso 2:11-22) Pagkatapos, binigyan si Pablo ng iba pang mga bisyon. Siya ay "nahatak sa ikatlong langit" at sa "paraiso"—isang "bagong langit at bagong lupa, na nananahan ang katuwiran"—at nakita niya ang mga bagay na hindi siya pinayagang sabihin dahil hindi pa iyon ang tamang panahon. (2 Corinto 12:1-4; 2 Pedro 3:13) Ngayon, makikita rin natin, sa pamamagitan ng mata ng pananampalataya, ang "ikatlong langit" at malalaman kung ano ang nakita ni Pablo sa "paraiso." Nakita niya ang katuparan ng layunin ng Diyos para sa hinaharap na restorasyon, at ang buong sangkatauhan na nabubuhay sa isang pandaigdigang Eden ng perpektong buhay at kapayapaan sa lupa. (Isaiah 51:3; Ezekiel 36:33-36) Hindi pinayagang ihayag ni Pablo ang kanyang nakita, ngunit tayo ay inuutusan ng ating bisyon na ipaalam sa buong mundo ang pinagpalang balita ng

kaharian ni Cristo na malapit nang itatag! Mateo 24:14; 2 Timoteo 4:2

Panagutan para sa Katotohanan

Tulad ng ating nabanggit, noong mga sinaunang panahon nang magbigay ang Diyos ng mga bisyon sa kaniyang mga lingkod, mga komisyon para sa paglilingkod ang mga ito. Ganoon din naman kaugnay ng bisyon ng Katotohanan na ipinagkaloob sa atin ng Diyos. Mayroon tayong dapat gawin tungkol dito. Isa rin itong komisyon para sa paglilingkod sa atin, pati na rin isang komisyon na may kasamang mga kondisyon at kualipikasyon na dapat matugunan upang ang ating paglilingkod ay maging "banal, katanggap-tanggap sa Diyos." Roma 12:1

Nais naming magamit ang aming mga kamay sa paglilingkod sa Diyos. Nais naming maging mabilis ang aming mga paa sa pagdadala ng mensahe ng banal na pag-ibig upang "aliwin ang lahat ng nagdadalamhati." (Isaiah 61:2) Nais naming gamitin ang aming mga labi at dila upang ikuwento ang kanyang pag-ibig. Sa katunayan, kung sisinop natin sa puso ang tamang diwa ng bisyon, nais nating magamit sa paglilingkod sa Diyos ang lahat ng ating pag-aari. "Wala, Panginoon, ang hindi ko itatabi," ang sasabihin namin sa Kaniya na nagbukas ng mga mata ng aming pag-unawa upang makita ang Kaniyang kaluwalhatian. Masayang iaalay namin ang aming lahat sa Kaniya.

Lahat ng ito ay kasama sa ating ganap na pagsunod sa makalangit na bisyon. Sinulat ni Pablo na dapat nating dalhin ang "bawat kaisipan" sa pagsunod kay Cristo. (2 Corinto 10:5) Wala nang mas

magpapalugud sa Panginoon kundi ito. Sinabi ni Cristo na dapat nating hayaang sumiklab ang ating liwanag at, bukod pa rito, inilatag Niya ang maraming katangian ng katuwiran na gagawing katanggap-tanggap sa Diyos ang ating pagdadala ng liwanag. (Mateo 5:16; Filipos 2:15) Kaya't isuko natin ang ating sarili nang lubos sa kapangyarihan ng Katotohanan at, sa ating pagsunod sa bisyon, magsaya tayo sa anumang karanasang maaaring idulot nito. Maikli ang panahon. Maging tapat tayo habang nasa atin pa ang pagkakataon.